

*Kto stratil majetok, nestratil veľa.
Kto stratil slobodu, stratil mnoho.
Kto stratil vieru, stratil všetko.*

Zásielku spracovala spoločnosť:
HENRIETTA - direct marketing, s.r.o.
P.O.BOX 1, 820 08 Bratislava 28, „D+4“
POŠTOVNÉ ÚVEROVANÉ
820 08 Bratislava 28

SVEDECTVO

vychádza od roku 1991
ročník 34
november 2024
cena 1,90 eura

11

ČASOPIS TABUIZOVANÝCH FAKTOV

Vymodlil si každý deň života

NÁŠ ROZHOVOR

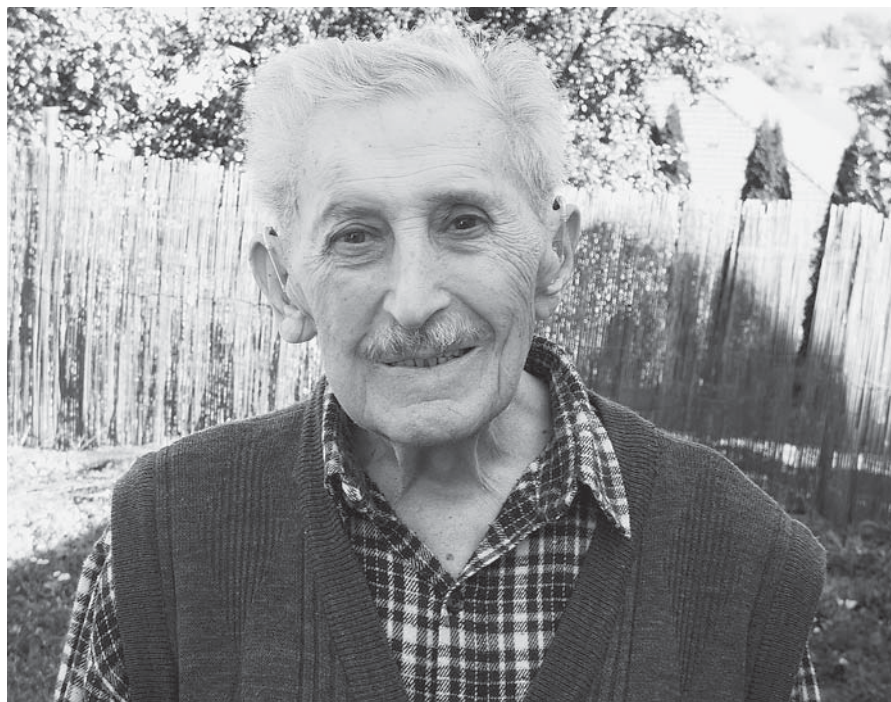
Pál SEBÖK sa narodil v rodinnom sídle roku 1930 v Štítniku. Vojnové udalosti v mnohom poznačili jeho rodinu. Pál navštevoval premontské lýceum v Rožňave. Doma ho sluhovia volali mladý pán, mal kone, veľa jazdil a poľoval. V roku 1701 udelil kráľ Leopold I. rodine šľachtický titul. Byť barónom na prahu roku 1948 nebolo výhrou. Komunistická strana ich dokázala zamestnať po svojom. Pála Seböka v Jáchymove, jeho otec tiež skončil v bani. Ale po poriadku.

● Bol rok 1948 veľkým zlomom vo vašom živote?

Samozrejme, dovtedy sa mi žilo úžasne.

● Ako?

Ako na veľkom statku. Pracovalo pre nás pol dediny. Mal som šesť rokov, keď sa rodičia rozviedli. Mama s tromi sestrami odišla najskôr

Pál Sebök

Foto Eva Zelenayová

do Rožňavy, neskôr do Egeru. Rožňava po viedenskej arbitráži pripadla Maďarsku. Chodil som tam do školy, ale tam bol hlad. Najesť som sa chodil do Štítnika. Školu som nebral príliš vážne, otec teda rozhodol, že sa

pôjdem učiť za elektrikára. Aj sa tak stalo.

● Vašej rodiny sa priamo dotklo presídľovanie Slovákov a Maďarov po druhej svetovej vojne.

Pokračovanie na 10. strane

V ČÍSLE

Ján Litecký Šveda Sadzulienka neznáša cigánsku	2
Eva Zelenayová V roku 1989 sme vedeli, čo chceme	3

Eva Zelenayová Nemôžeme nechať pravdu deformovať	4
Anton Selecký Verejná výzva	5

Anton Selecký Trestné oznámenie	6
Rafael Rafaj História sa opakuje, ideológie sa vracajú	8

Viliam Judák Kardinál Korec – trpiteľ za vieru	9
Recenzia Zrkadlenie II	13

ročník 34 • november 2024

Sadzulienka neznáša cigánsku

V minulom čísle sme písali, ako nás neokominterná chce v kuse prevychovávať. Títo ideológovia všetko ľudské (okrem chuti rabovať) opustili kvôli mechanickým ideologickým poučkám, ktoré ich jednoduchému mozgu sa javia ako príznak nového spasenia. A toto predpokladá ako samozrejmosť, že všetko staré treba rozvrátiť a zničiť. Hádám ani netreba zdôrazňovať, že hlavne náboženstvo a špeciálne kresťanstvo, na ktorom stojí celá kultúra a blahobyt Európy. Ako vidíme, títo žiaci Karola Marxa, duševne chorého človeka, ktorému nielenže nevyšla žiadna z jeho predpovedí, ale zostali po ňom hekatombou mŕtvov, o miliardových haldách ekologického odpadu ani nehovoriac, chcú evidentne naďalej pokračovať v jeho „diele“. Hádám jedinú, čo sa z Marxovho učenia ujalo bolo, že veľa robotníkov naučil nenávidieť svoju prácu.

Jedna z „krivých“ tém, akú títo neomarxisti aktívne nastoľujú na prevýchovu bigotných reakcionárov, je aj „rasizmus“. (O LGBTI sme už písali skôr.) A idú na to dôkladne. Veď predpráprava sa začala už pred 30 rokmi. Imigrácia ešte nebola spustená, tak ľudia nechápali prečo. No mašinéria bola naštartovaná a začali sa pripravovať aj zákony, ktorým vtedy nikto veľmi nerozumel, prečo je odrazu „rasizmus“ také zlo, ktoré drvivá väčšina ľudí ani nijako nevnímala. No francúzsky intelektuál Alain Finkielkraut predpovedal, že antirasizmus bude pre 21. storočie tým, čím bol komunizmus pre 20. storočie: zdroj násilia. Veď trápil tu niekoho „čierna bača“ Ibrahim Majga? No odrazu už nič nie je dôležitejšie ako „antirasizmus“. Pričom tí najväčší neobolševickí teológovia tvrdia, napriek vedecky dokázaným rozdielom, že rasy vlastne neexistujú, že to je len „konštrukt“. (Hoci na prebalovom letáku niektorých liekov sa dočítate, že nie sú vhodné pre ľudí „černoškého pôvodu“, napr. Prentiss). Ale zato dokážu narátať až 72 (!) pohlaví. A ak si myslíte, že je to vedecky dokázateľný nezmysel, opäť riskujete, najnovšie už aj pobyt vo väzení. Mimochodom – čo teraz spravia s rasistickými olympijskými kruhmi?

Jednoducho, pre propagandistov pestrofarebného sveta, na rozdiel od desiatok pohlaví, sú rasy zlá „inakosť“. Podobne ako národy. Jeden z našich popredných neomarxistov, Pavol Demeš, v predošlých voľbách autoritatívne prikazoval: „Nedovoľíme, aby sa v kampani hovorilo o témach ako národ, vlasť, rodina.“ A slovo „rasista“ slúži pre mladých neobolševikov na Západe na označenie človeka, ktorého treba zničiť, tak ako je to so slovom „fašista“ u našich starobolševikov. Pričom je len veľmi ťažké zachovať mlčanie pri niektorých až choromyselných výstrelkoch týchto „antirasistov“. Ako keď napríklad dvaja profesori (!) psychológie navrhli, aby sa novorodenci zobrali svojim rodičom a pomocou lotérie sa pridelovali iným párom, aby sa takto odstránil ten „zlý“

rasizmus. Oproti tomu už úplne nevinne vyzerá, keď v novom sfilmovaní Snehulienky musí hrať hlavnú úlohu „farebná“ herečka. Keby to aspoň trochu umelecky zodpovedajúcejšie premenovali na „Sadzulienka“... Samozrejme, že toto nie je rasizmus, veď skúste sa ozvať. Takže momentálne je v liberálnej demokracii situácia taká, že keď povie „černoch“, pridete o prácu, keď povie „neger“, pôjdete do väzenia. Pripomínam, že slovo liberálna je odvodené od latinského libertas – sloboda, voľnosť. Na druhej strane černoška Jusra Khogali sa stala miláčikom všetkých médií, keď povedala, že belosi sú genetická porucha čiernosti a belosť znamená nebyť človekom, biela koža je podľudská.

Kde sa podel rozum?

Už sme spomínali, že je trápne, keď najväčší hlupáci chcú prevychovávať dospelých ľudí, ktorí už niečo zažili. No pokiaľ ich označíte za hlupákov, to ešte znesú aj s povýšeneckým úškrnom nad tuposťou starcov. Horšie je, keď spomeniete, že celý ten nezmysel sa možno robí za nejakým účelom, alebo že vyhovuje určitým záujmom mocenských a majetkových štruktúr. Každý odkaz na nejaké pozadie, deep state či veľkého brata privádza týchto ľudí do neartikulovaného šialenstva a ozyva sa zavýjanie, ako keď psovi kameňom trafíte labu. Takže označenie konšpirátor, dezolát, fašista sú ešte tie najmiernejšie.

Tak si prečítajme napríklad rozhodnutie americkej Academy of Motion Picture Arts, že od roku 2024 žiadny film nedostane Oscara, kde nebude minimálne jedna žena, jeden farebný alebo člen sexuálnej menšiny vždy aspoň v dvoch kategóriách z týchto: hlavná úloha, vedľajšia dôležitá úloha, produkcia a marketing. Tento príklad hneď prebrala podpora filmov v Hamburgu a vydala obsiahly dotazník, v ktorom žiadatelia o financovanie musia zakružkovať v dlhom zozname, koľko menších vo filme účinkuje. Na konci cynicky zdôrazňujú, že sa nechcú dotknúť umeleckej slobody. Takže skúste dnes bez štátnej alebo oligarchickej podpory natočiť nejaký film. Nuž, toto je tá pravá živná pôda pre „angažovaných umelcov“ bez nadania. Ale zato s nadmerným apetitom na peniažky, preberanie dobre mierených cien a na okupovanie obálok populárnych časopisov.

Nakoniec sme sa opäť ocitli pri marxizme. Ibaže v tom súčasnom zlých kapitalistov vystriedali belosi a utláčaný proletariát, ktorý ich musí zvrhnúť, tvoria černosi a homosexuáli. Nuž, tak ako nám starý bolševik Stalin nemohol doviesť slobodu či úctu k životu, lebo také niečo nepoznal, rovnako naši mladobolševici tu nemôžu nastoliť nič také, čo je založené na zdravom rozume, ale iba choromyselný rozvrat.

Ján Litecký Šveda
predseda PV ZPKO

SVEDECTVO, mesačník Politických väzňov Zväzu protikomunistického odboja ● **Vydavateľ:** PV ZPKO, založený v roku 1990 pod názvom Konfederácia politických väzňov Slovenska [KPVS] ● **Šéfredaktorka:** Eva Zelenayová ● **Redakčná rada:** Ján Košíar (predseda), Bruno Čanádý, Ján Litecký Šveda, Ivan Mrva, Jozef Rydlo, Juraj Vrábel a Eva Zelenayová ● **Adresa redakcie:** 811 06 Bratislava, Obchodná 52 ● **Telefón:** 02-5263 8156 ● **e-mail:** ustredie@pv-zpko.sk ● **webová stránka:** www.pv-zpko.sk ● **IČO:** 00679879 ● **Cena jedného výtlačku:** 1,90 EURA ● **Predplatné 20 EUR**/kalendárny rok ● **Predplatné pre zahraničných abonentov:** 50 USD vrátane poštovného. ● **Číslo účtu v Prima banka Slovensko, a.s.:** SK74 3100 0000 0040 0012 8109 ● **EV:** 3851/09 ● **Tlač:** PRINTLAND, s.r.o. ● **Nevyžiadané rukopisy nevraciamy** ● **ISSN:** 1338-404X ● **MATERIÁLY** uverejnené v rubrikách „Čitateľské fórum“ a „Spomienky“ vyjadrujú názory občanov a čitateľov.

POZVÁNKA

POLITICKÍ VÄZNI
Zväz protikomunistického odboja
III. odboj

si Vás dovoľujú pozvať na

PIETNU SPOMIENKU

pri príležitosti Dňa boja za slobodu a demokraciu

v nedeľu 17. novembra 2024 o 11.00 hod.

pri **Centrálnom pamätníku popraveným a umučeným politickým väzňom komunizmu na cintoríne vo Vrakuni (Ružinovský cintorín) v Bratislave**

R.S.V.P. do 10. novembra 2024
 Tel.: 0910 108 368, 02 5263 8154
 e-mail: ustredie@pv-zpko.sk

V roku 1989 sme vedeli, čo chceme

Potáceme sa, lebo nevieme kto sme, kam kráčame, čo chceme.

Nebolo vždy tak, preto sme sa ako národ zachránili cez celé storočia. Aj cez veľké ľudské obete. Otec národa Andrej Hlinka mal silné heslo: Za Boha, za národ! *Mať svoj štát znamená život*, pod týmto názvom uviedol svoju knižku František Vnuk. Štát máme, ale ako v ňom žijeme? Naplnia náš štát potreby svojho obyvateľstva? A nielen tie hmotné, najmä tie duchovné.

Nedávna pandémia, či čo to bolo, zreteľne naznačila, ako ľudstvo postúpilo v globalizácii. Má množstvo služobníkov a jeden z nich, Fedor Gál, z tribúny bratislavského Nám. SNP oslovoval zmanipulovaný dav: „Národovecké žvatlanie je nanič. Vaša misia je búrať ploty medzi národmi, medzi štátmi a nie ohradzovať sa kecmi.“

Veľký človek a vzdelanec, znalec Dostojevského dieťa Ján Chryzostom kardinál Korec vo svojej knižke *Sloboda ako dar – či záhuba* napísal: „V Dostojevského románe *Diablol posadnutí* sa hovorí: „Ak sa odníme ľuďom to Nesmierne veľké, nebudú môcť žiť a umrú v zúfalstve. Nesmierne a Nekonečno sú pre človeka potrebné práve tak, ako malá planéta, na ktorej žije.“ To hovorí v uvedení románu Stepan Trofimovič pred smrťou.“

Čo sú to Nesmierne a Nekonečno? Kresťania ich označujú jednoducho slovom Boh.

Tak ako dieťa potrebuje pre zdravý vývoj rodinu, tak rodina potrebuje štát, aby mohla uplatňovať svoje potreby. Človeka definuje každá filozofická škola, náboženstvo či ideológia inak. Podľa katolicizmu je človek stvorený Bohom. Podľa Marxa je človek predpoklad i produkt dejín,

SLOVO SVEDECTVA

ktorého podstatou je súhrn spoločenských vzťahov. Ak zoberieme do úvahy zjednodušený filozofický pohľad na človeka, tak človek je spoločenská bytosť. Ak je to tak, prečo v súčasnosti liberalizmus presadzuje absolútnu autonómiu človeka, prečo človeka vytrháva zo spoločenských väzieb? Robí z neho egocentrika, bezohľadného k svojmu okoliu. No nie liberalizmus je problém, problémom je svetový predátor, využívajúci liberalizmus na svoje ciele: izolovať človeka od spoločnosti a úplne ho zotročiť. Preto tak neúprosne vnucuje amorálnosť, preto tak systematicky útočí na Cirkev. Lebo Cirkev je spoločenstvom, ktoré sa ťažko likviduje, Cirkev je nositeľom morálky, čo globalizmu prekáža. Spomeňme si na Georga Sorosa, ktorý napísal, že Boh sa prekonal a jedinou celosvetovo uznávanou autoritou sú peniaze.

Tohtoročné významné výročia ukázali, ako sme z našich dejín vykoľajení. Spomíname na obeť teroristického činu, no obeť totalitného režimu prinajlepšom prehliadame. Veľkolepo spomíname na SNP, ale vyhlásenie Dekla-

rácie o zvrchovanosti SR si pripomíname na lokálnej úrovni. A na žiadnej úrovni sme si nepripomenuli vznik slovenskej autonómie a štát prehliadol aj významné výročie Andreja Hlinku. Pritom na Devine premiér Robert Fico dal nádej na obnovu našej historickej pamäte. Pri spomienke na Dukliansku operáciu dokonca vyzval na pravdivé prezentovanie histórie. Má to ťažké, sociálna demokracia sa nevelmi zaoberala významom štátnosti. Dôkazom je hlasovanie Strany demokratickej ľavice, ktorá v roku 1992 nepodporila zánik federácie. V roku 1994 vyhlásilo jej vedenie na tlačovej konferencii, že nepôjdu do vlády až vtedy, keď sa budú privatizovať koliby a salaše. A KDH sa pridalo! Pri rozvrte štátu asistovalo bez najmenšieho zaváhania a spojilo sa aj s najväčším ideologickým odporcom – komunistami.

Kde zostala morálka?

Bez Boha jej niet. V zákonoch ju nenájdete, tie sa dajú jednoducho obísť, vidno to na dnešnej politike. Vidí to aj premiér, no svetový predátor ovláda nástroje, aké národným štátom chýbajú. Najmä peniaze. Ak bývalé vlády Matoviča, Hegera a Ódora viedli štát do bankrotu, nebola to náhoda. Ak sa súčasná koalícia dokáže ubrániť modle zvanej peniaze, vyhráme všetci. Ešte v roku 1989 sme ako národ vedeli, čo chceme. Skúsme si na to spomenúť

Eva Zelenayová
 šéfredaktorka

Nemôžeme nechať pravdu deformovať

Hoci 28. októbra bol nádherný slnečný deň, do priestorov nádvorja väznice v Ilave slnko nepreniklo. Akoby niekto to zariadil tak, aby pochmúrnosť väzenia bola citeľná aj pod holým nebom, kam väzni prichádzali na povinnú vychádzku. Jozef Herman strávil medzi múrmi tejto väznice takmer šesť rokov. Inak veselá „kopa“. Len čo prekročil bránu väzenia, akoby aj obloha na neho spadla. Sem-tam sa ozval, to nebolo tak, inak ticho. Zdá sa, že aj z ostrieľaného chlapa spomienky na väzenie spravia človeka bez chute a vône.

Ženská časť výpravy do útrobov väzenia prejavila väčšiu inveciu. Agáta Fišerová sa jednoducho nechala ostrihať väzenskému holičovi. Práve počas našej návštevy na chodbe strihal jedného z väzňov. Škoda, že vo väznici sa nedá fotografovať...

Stalo sa tradíciou, že súčasťou spomienky na nespravodlivo odsúdených pod múrom ilavskej väznice sa stala návšteva tohto smutného, ostatným drôtom obohaného komplexu. Tohto roku sa pietneho aktu zúčastnili primátori dvoch miest, Viktor Wiederman z Ilavy a Peter Wolf z Dubnice nad Váhom.

„Našou úlohou je dnes pokračovať a šíriť posolstvo stojace na tisíckach zmarených životov. Približovať a ozrejmovávať históriu a jej súvislosti mladým generáciám a nikdy, nikdy na to nezabudnúť. Aj tento mrazivý odkaz je dnes živý“, povedal vo svojom príhovore dubnický primátor. Primátor Ilavy pokračoval: „Musíme sa takto stretávať a snažiť sa tieto príbehy a životné skúsenosti ľudí, ktorí za týmito múrmi trpeli pre svoje presvedčenie a pre svoj názor pripomínať aj ďalšej generácii. I dnes vidíme, koľko autoritatívnych a totalitných režimov opäť sa snaží rôznym spôsobom prekrúcať a deformovať pravdu. Proti tomu sa treba postaviť“, zdôraznil.

Spomienková snímka z Ilavy.

Foto Eva Zelenayová

Stanislav Porubčan

Foto Eva Zelenayová

Hlavným rečníkom na podujatí bol predseda ilavskej pobočky RO PV ZPKO Stanislav Porubčan. Na príklade vlastnej rodiny poukázal na nepravosti bývalého režimu. Povedal: „Zakaždým, keď prídem k tomuto múru, spomeniem si na históriu našej rodiny, počínajúc mojim dedom Porubčanom, ktorý sa nemalou mierou zaslúžil o premenu zaostalej dediny Dubnice na moderné mesto dneška. V roku 1912 nastúpil na povinnú vojenskú službu do armády, kde ho zastihla prvá svetová vojna a nasadenie v Rusku, kde sa dostal do zajatia. Domov sa vrátil v roku 1918 a ako vyučený tesár začal organizovať výstavbu sedliackych domov a prístavieb v Dubnici a okolí. V roku 1927 sa stal richtárom Dubnice.

Hovorí sa, že pre ruské skúsenosti kandidoval za komunistov. V nasledujúcom roku 1928, ako richtár, podpísal výstavbu závodu Škody Plzeň v Dubnici a projekt podporil aj predajom vlastných rolí a pasienkov pod areál závodu. Za to sa mu o 30 rokov neskôr komunisti odvdáčili tým, že mu dali zavrieť syna, môjho otca, za poburovanie a vyzvedačstvo. Odsúdili ho na šesť rokov nepodmienečne a dva a pol roka kopal uránovú rudu v Příbrame, na Bytýži. Počas celého obdobia výkonu trestu boli potierané aj základné práva na normálny život celej našej rodiny. Z Bytýže sa môj otec dostal na slobodu až po amnestii prezidenta Novotného v roku 1960. Rehabilitovaný bol v roku 1991.

Bodku za touto časťou histórie našej rodiny dal v roku 2018 Ústav pamäti národa, keď zamietol moju žiadosť o priznanie titulu veterána alebo účastníka protikomunistického odboja pre môjho otca.“

Do Ilavy prišli členovia našej organizácie zo všetkých regiónov Slovenska. Prítomný bol aj predseda PV ZPKO Ján Litecký Šveda, podpredseda PV ZPKO Rafael Rafaj i duchovný organizácie Ján Košiar.

Spomienkový akt zakončil dekan ilavskej farnosti vdp. Patrik Sojčák modlitbou za slabých a umlčaných.

Eva Zelenayová

Zľava Ján Litecký Šveda, Viktor Wiederman a Peter Wolf počas aktu kladenia vencov. Foto Eva Zelenayová

Verejná výzva

na dobrovoľný a aktívny zákonný občiansky odpor na všetkých spoločenských úrovniach a na celom území Slovenska proti akejkoľvek propagácii a šíreniu tzv. gender (rodovej) ideológie

Na úvod citáty zo Svätého písma

„S mužom nesmieš obcovať, ako sa obcuje so ženou; bola by to ohavnosť“. (Lv 18, 22)

„Toto je teda písmo, ktoré je napísané: Mene, Tekel, Ufarsin (Fares). A toto je význam slov: Mene: Boh spočítal tvoje kráľovstvo a urobil mu koniec. Tekel: Odvážili ťa na váhe a našli ťa príľahkým. Peres (Fares): Rozdelené je tvoje kráľovstvo a odovzdané Médom a Peržanom.“ (Daniel 5,25-30)

Dnes za tieto citáty, resp. ich použitie, môžete byť trestne stíhaní podľa zákona o extrémizme. Ja som za ten posledný už bol nahlásený polícií. Priatelia, budem pokračovať úvodnými slovami manifestu Demokracia pre všetkých bývalého Hnutia za občiansku slobodu, založeného v októbri 1988 v období komunistického režimu v bývalej Československej socialistickej republike.

Citát: „Čas dozrel ku práci v pravde politickej. Vstúpme do priestoru, ku ktorému chovajú ľudia všeobecnú nedôveru vinou tých, ktorí ho po desaťročiach okupujú svojou diktátúrou a svojou nekompetentnosťou.“ To bolo v októbri 1988. Samozrejme všetci signatári sme boli okamžite vyhlásení za nepriateľov ľudu a socializmu. Žiaľ, toto sa dnes začína opakovať.

Pred pár mesiacmi, a to po atentáte na predsedu slovenskej vlády Roberta Fica, som odvolal svoj podpis z uvedeného manifestu. To ale neznamená rozlúčku s Hnutím za občiansku slobodu a s jeho činnosťou. Prečo? Demokracia pre všetkých – tento pojem, ktorý svojho času žiadal slobodu a voľnosť každému občanovi (rozumelo sa samozrejme morálnemu a slušnému občanovi) nadobudol dnes prazvláštnu praktickú podobu.

Pred Novembrom 1989 časť obyvateľstva v ČSSR viedla skutočný zápas o slobodu a demokraciu. Proti totalitnej ideológii sa stavali najmä kresťania, ktorí znášali najbrutálnejšie praktiky režimu. Komunisti Boha popierali, dnešní liberáli sa mu vysmievali a bojujú s ním. Navyše, dnes ako sa zdá, liberáli a ideológovia tzv. genderizmu samotného Boha označujú za extrémistu, teda svojho existujúceho nepriateľa. Extrémistické – a teda trestné je dnes už aj prvé Božie prikázanie: „Nebudeš mať iných bohov okrem mňa a nebudeš sa im klaňať“.

Skúste dnes niekomu uprieť jeho „boha“ či „bôžika“ - a máte na krku paragraf. Okrem toho skúste brániť povedzme deti prikázáním „beda tomu, od koho pohoršenie prichádza“ - a už ste rovno zločincem a teroristom. Javí sa mi zvláštnym, že ministerstvo školstva, nech tu je akákoľvek vláda, vždy sa snaží ničiť duše tých najmenších resp. to umožňuje alebo chce umožniť.

Iný názor a obrana viery je okamžite „nenávisťou“, ktorú samozrejme zastrešuje trestný čin extrémizmu. Hnutia LGBTI, inakosti či tzv. ľudských práv sú výsmechom všetkých hnutí za slobodu a rovnoprávnosť. Pretože poskytujú priestor na uzurpovanie si beztrestnosti, bohorovnosti a nedotknuteľnosti v rozpore s prirodzenou morálkou a zákonnosťou. Nastupujúci inštitucionálny teror

hnutia LGBTIQ + v mene „lásky k blížnemu“ je horší ako totalitný komunizmus.

Predvolanie na tzv. „vysvetlenie“, teda výsluch, som dostal paradoxne na 29. augusta 2024. Výročie SNP. Stránka status queer mala na svojom profile plagátik „29. augusta, povstanie pokračuje“. Tam som napísal tri slová z Biblie MENE,TEKEL, FARES. Áno, ich povstanie pokračuje, povstanie proti všetkému Božiemu, všetkému prirodzenému a normálnemu. Diablova vzbura „Non serviam“ má dnes svetovú dohru. To čo sa dnes deje, je psychologická a najmä ideologická pomalá eutanázia kresťanstva. Nositelia gender-ideológie a všetkého, čo k nej patrí, nie je iba strana Progresívne Slovensko. Je to reťaz množstva organizácií, ktoré si časom vytvorili nenápadné krytie svojich úmyslov a cieľa.

31. augusta 2024 bol blahorečený jeden z mučeníkov doby, o ktorej dnes hovoríme ako o dobe podzemnej Cirkvi z čias komunizmu. Áno, máme už niekoľko blahorečených z tohto obdobia. Ale je absolútnym výsmechom, že v dnešnej spoločenskej praxi je táto skutočnosť odtláčaná niekam do ústrania alebo klasifikovaná ako nejaký cirkevný folklór. A to, za čo bojovali a trpeli naši mučeníci sa dnes obracia na extrémizmus a terorizmus. Blahorečených z tohto obdobia už máme niekoľko. Uvedomme si, že dnes sú pre nás nie spomienkou, ale príkladom a povzbudením. Bol som svedkom a zaznamenal som množstvo príkladov vernosti a odhodlania veriacich v tom čase. Milí priatelia, nič však nie je za nami. Práve naopak.

Celý odboj, na ktorom sa na Slovensku zúčastňovali najmä kresťania, je dnes potichu zametávaný pod koberec, aby naň neexistovala žiadna spomienka. A na slobode, ktorú kresťania taktiež vydobyvali aj pre vás, na tej parazitujete vy a práve vy, bojovníci za perverznejšie „ľudské práva“. Nedovolíme, aby sa tento odkaz úplne zrušil a vymietol z našich dejín. Sme povinní ho zachovať, ba čo je dôležitejšie, treba v ňom pokračovať.

Rodičia, skontrolujte si deti v škole, ich krúžky, čo sa tam učí a k čomu ich vedú. Majte úprimný vzťah so svojimi deťmi. Oslovujte a tlačte na svojich pastierov, sú povinní vás brániť a dokonca za vás položiť svoj život. Vytvorte okolo svojich farností združenia. Vytvorte priestor na uvedomovanie si svojho kresťanstva a kresťanstva svojich detí. Je to vaše sväté právo, ale aj povinnosť. Ignorujte liberálne vplyvy, radšej sa odstrihnite od internetu, resp. ho obmedzte na minimum. Vysvetľujte deťom škodlivosť jeho vplyvu.

Dostali sme sa do čias starého Ríma. Jeho hlavným heslom bolo „Kresťanov levom“. Toto dnes žijeme. Aj dnes nás budú nútiť obetovať „bohom“, mlčať a napokon zradiť. Preto si neustále opakujme: „Kto si chce zachrániť život, stratí ho, ale kto stratí svoj život pre mňa, zachráni si ho“. (Mk 8, 345)

Verím, že v krátkom čase sa na Slovensku zobudí dostatok občanov, aby zabránili devastácii kresťanstva. Netreba však zabúdať na jedno, na kríž, ktorý je naším majákom a znamením. Veď aj prvý kresťanský rímsky cisár Konštantín zvíťazil v znamení kríža. (Krátene)

Anton Selecký

predseda predstavenstva Magnificat Slovakia o.z., člen Hnutia za občiansku slobodu, bývalý politický väzeň, držiteľ vyznamenania Ústavu pamäti národa a titulu Veterán protikomunistického odboja
mail: magnificatslovakia@gmail.com

V Bratislave, 13. októbra 2024

Anton Selecký,

Bratislava

Titl.

Váž. pán

Dr. h. c. JUDr. Maroš Žilinka, PhD.

generálny prokurátor Slovenskej republiky

Generálna prokuratúra SR

Štúrova 2 812 85 Bratislava 1

Bratislava, 13. októbra 2024

Vec: Trestné oznámenie

Dolu podpísaný Anton Selecký, nar. 17. júna 1950 v Trenčíne, rod. č. 500617/206, číslo OP EB 245003, bytom Belinského ul. č. 24, 851 01 Bratislava, týmto podávam

Trestné oznámenie

Na pána Adama Olšiaka, člena Status Queer, organizátora PRIDE pochodu Trnava, na primátora mesta Trnava JUDr. Petra Bročku, Mestský úrad, Hlavná ulica 1, Trnava a pána Ing. Miroslava Trnku, bytom Bratislava, spoločníka vo firme ESET, spol. s r.o., spoluorganizátorov akcie Trnava Pride 2024, ktorý sa konal v sobotu 29. júna 2024 v uliciach Trnavy.

Ďalej podávam trestné oznámenie na organizáciu Inštitút ľudských práv, a jeho výkonného riaditeľa pána Petra Weisenbachera, na pána Martina Macka, výkonného riaditeľa Iniciatívy Inakosť, spoluorganizátora bratislavského Dúhového Pridu a podpredsedu poradného orgánu vlády Výboru pre práva LGBTI ľudí, ako aj na ministra školstva pána Tomáša Druckera, nominovaného za politickú stranu Hlas – SD a to u všetkých menovaných za podporu, propagáciu a šírenie agendy tzv. gender-ideológie na území Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e:

V prípade spoluorganizátorov tzv. pochodu Trnava-Pride pánov Bročka a Trnku, podávam trestné oznámenie v prvom rade za ich právne napadnutie biblického citátu zo Starého zákona „MENE, TEKEL, FARES“, (v preklade Zrátané, zväžené rozdelené, čo bola Božia výstraha pre kráľa Baltazára za zneuctenie chrámových nádob v Jeruzaleme), citát, ktorý som bez akéhokoľvek komentára uviedol na Status queer - Spoločenský klub dňa 27. 6. 2024 o 21.39 hodine. Z tohto dôvodu som bol dňa 4. augusta a 29. augusta 2024 predvolaný na policajný výsluch s tým, že tento citát je vyšetrovaný ako „porušenie paragrafu o extrémizme - teda činnosti, ktorá smeruje k obmedzeniu a ohrozeniu práv a slobôd iných.“ (§ 47a, ods 1, písm. a)

Toto trestné podanie na citát z Biblie zo Starého zákona je totiž presne to isté, ako cituje § 47a o extrémizme, a teda že ide o „obmedzenie a ohrozenie práv a slobôd iných.“

Čo sa týka verejného pochodu Trnava Pride a teda aj bratislavskej detto akcie v obidvoch prípadoch podávam na organizátorov trestné oznámenie na spôsobenie verejného pohoršenia, ktoré spôsobujú tieto akcie u časti obyvateľstva. Taktiež podávam trestné oznámenie na všetky organizácie tzv. Tretieho sektora, ktoré majú vo svojej náplni alebo praxi akékoľvek šírenie, propagáciu, vyučovanie alebo aplikovanie tzv. gender-ideológie na verejnosti, v kultúre, na akademickej pôde a najmä na slovenských základných a stredných školách.

Zároveň podávam trestné oznámenie na neznámeho páchatela na Veľvyslanectve USA na Slovensku, so sídlom v Bratislave.

A to z dôvodu dlhodobej, systematickej a účelovej inšpirácie, podpory, iniciovania a aktivizmu zainteresovaných organizácií v súvislosti so šírením gender-ideológie, ktorá vyvoláva mravnú ujmu a pohoršenie u veľkej časti občanov Slovenskej republiky.

Zbierka zákonov č. 372/1990, Časť 1, § 4 odst 2, písm a, b. hovorí:

Priestupok je spáchaný úmyselne, ak páchatel'

a) chcel svojím konaním porušiť alebo ohroziť záujem chránený zákonom alebo b) vedel, že svojím konaním môže porušiť alebo ohroziť záujem chránený zákonom. Záujem chránený zákonom je v tomto prípade obrana proti verejnému pohoršeniu.

Doktrinálna definícia znie: **Verejným pohoršením je také vnímanie konania páchatel'a, ktoré je v príkrom rozpore so zásadami morálky, etiky a spolunažívania medzi občanmi a u skupiny ľudí vyvoláva vážne morálne odsúdenie a pohoršenie.**

Podľa Ústavy Slovenskej republiky (čl. 32), majú občania právo postaviť sa na odpor „proti každému, kto by odstraňoval demokratický poriadok základných ľudských práv a slobôd uvedených v tejto ústave, ak činnosť ústavných orgánov a účinné použitie zákonných prostriedkov sú znemožnené“.

KATECHIZMUS KATOLÍCKEJ CIRKVI hovorí - citujem

„Morálka odsudzuje pliaga totalitných štátov, ktoré systematicky falšujú pravdu, vykonávajú politickú nadvládu nad verejnou mienkou prostredníctvom médií, manipulujú s obžalovanými i svedkami (1903) pri verejných procesoch a domnievajú sa, že upevnia svoju tyranu, keď udusia a potlačia všetko, čo považujú za „názorové delikty“. (KKC § 2499)

Ak sa stane, že vládcovia vydajú nespravodlivé zákony alebo urobia opatrenia, ktoré protirečia morálnemu poriadku, (2242) tieto nariadenia nie sú vo svedomí záväzné. „V takom prípade autorita zrejme prestáva byť autoritou a nastáva hrubé bezprávie.“ (KKC § 1903)

„Občan je vo svedomí viazaný neriadiť sa predpismi občianskych autorít, ak sú tieto predpisy v rozpore (§ 1903) s požiadavkami morálneho poriadku, so základnými ľudskými právami alebo s učením evanjelia. Odopretie poslušnosti občianskym autoritám (2313), keď ich požiadavky odporujú požiadavkám správneho svedomia, má svoje odôvodnenie v rozlišovaní medzi službou Bohu a službou politickému spoločenstvu (450): „Dávajte teda, čo je cisárovo; cisárovi, a čo je Božie, Bohu“ (Mt 22,21), ale „Boha treba viac poslúchať ako ľudí“ (Sk 5,29) „Keď však verejná moc (1901) prekročí svoju kompetenciu a utláča občanov, tí nemajú odmietať to, čo si objektívne vyžaduje spoločné dobro; je im však dovolené brániť svoje práva a práva svojich spoluobčanov proti zneužívaniu tejto moci pri rešpektovaní medzi, ktoré určuje prirodzený a evanjeliový zákon.“ (KKC § 2242)

V Bratislave dňa 13. októbra 2024

S pozdravom

Anton Selecký

predseda predstavenstva Magnificat Slovakia, o.z.

člen Hnutia za občiansku slobodu, bývalý politický väzeň a držiteľ ceny Ústavu pamäti národa, ako aj titulu Veterán protikomunistického odboja

Na vedomie:

Prezident SR, pán Peter Pellegrini

Premiér vlády SR, pán Robert Fico,

Predseda NR SR, v zastúpení pán Peter Žiga

Podpredseda NR SR pán Andrej Danko,

Veľvyslanectvo USA v Slovenskej republike

Apoštolská nunciatura v Slovenskej republike

Veľvyslanectvo Ruskej federácie v Slovenskej republike

Konferencia biskupov Slovenska, médiá

Maják slovenskej spoločnosti

Ján Chryzostom kardinál Korec bol členom našej organizácie až do svojej smrti pred deviatimi rokmi.

Naša členská základňa sa s kardinálom Korcom stotožňuje v jeho názoroch na otázky náboženského i národného života. Napísal množstvo kníh, jedna je špeciálne venovaná slobode. A hoci vyšla v roku 2006 (*Sloboda ako dar – či záhuba?*), jej texty sú také univerzálne, že majú čo povedať aj dnešnému človeku. Napríklad uvádza: „Kresťanská morálka je pravým opakom tej biologickej praxe silnejšieho, bojovnejšieho, bezohľadnejšieho, dravšieho. Bohužiaľ, v reálnom živote dnešného sveta panuje táto „biologická morálka“. A o pár riadkov nižšie: **„Biologická morálka zneužíva a ničí akúkoľvek a kohokoľvek slobodu.“**

Na výročie úmrtia kardinála Korca, 24. októbra tohto roku, sa členovia regionálnej organizácie PV ZPKO v Nitre

V Bazilike sv. Emeráma spomínajú na kardinála Korca členovia RO PV ZPKO v Nitre.

Foto archív

poklonili jeho pamiatke. Pri hrobke kardinála v nitrianskej Bazilike sv. Emeráma a pri pamätnej tabuli na bazilike položili kvety, venovali mu modlitby a spomínali na jeho obrovské zásluhy pre Cirkev a národ na Slovensku.

Zúčastnili sa Margita Luknišová, Agáta Fišerová, Eva Brinichová, Juraj Konya, Alžbeta Látečková, Katka Michalková, Soňa Šubová, synovec kardinála Korca Jozef Korec a predsedníčka RO PV ZPKO v Nitre Alžbeta Loudová. **(zl)**

Pribudla nová tabuľa

Pamätnú tabuľu saleziánskeho kňazovi a politickému väzňovi **donovi Jánovi Hlubíkovi** odhalili v nedeľu 13. októbra v areáli saleziánskeho domu v Trnave na Kopánke. Na ulici, ktorá je po ňom pomenovaná. Don Hlubík bol zakladateľom tohto domu, jeho direktorom aj správcom farnosti. Pri tejto príležitosti vo Farskom kostole Panny Márie Pomocnice kresťanov celebrol sv. omšu don Jozef Luscoň, SDB, ktorý v homílii predstavil život a dielo dona Hlubíka.

Po svätej omši **saleziáni Jozef Luscoň a Vojtech Zeman** pred kostolom odhalili pamätnú tabuľu. Za našu organizáciu položila k nej veniec Eva Hluchová, predsedníčka RO PV ZPKO v Trnave.

Ján Hlubík sa narodil 21. júna 1896 v Hrnčiarovciach nad Parnou. Študoval v Šaštíne aj v Taliansku, kňazskú vysviacku mal 15. júla 1928 v turínskej Bazilike Panny Márie Pomocnice kresťanov, prvú svätú omšu v rodnej obci odslúžil o týždeň neskôr. Pôsobil vo viacerých saleziánskych ústavoch, od roku 1938 v Trnave. V päťtisícovej robotníckej štvrti Kopánka **viedol výstavbu kostola, sociálneho domu a oratória.** Toto jeho dielo prerušila v roku 1950 komunistami riadená likvidácia rehoľných spoločností.

Vo vykonštruovanom procese ho obvinili a odsúdili na 2,5 roka väzenia. Trest si odpykával v Brne a Leopoldove, prepustili ho na amnestiu v roku 1960. Zomrel 27. decembra 1965 v Zavare. **(red)**

Jozef Dečo zvládol maratón

Život je behom po ceste plnej nádejí, túžob a hľadania veľkých ideálov. V snahe za ideálmi sa nám prekážky a nástrahy zdajú bezvýznamné a malicherné, radosť z dosiahnutého cieľa je neporovnateľná, ale pominuteľná. Potom sa pýtajme, čo má v živote naozaj zmysel. Aj v seniorskom veku si treba postaviť ciele.

Košický maratón, najstarší v Európe, má od roku 1924 neopakovateľnú atmosféru. Vytvárajú ju obyvatelia môjho rodného mesta. Dáva príležitosť postaviť si nový cieľ. Po deviaty raz sa mi podarilo dobehnúť polmaratón. Obrovská atmosféra košických divákov dáva veľkú podporu a silu dokončiť preteky.

Jozef Dečo

História sa opakuje, ideológie sa vracajú

Len červenú farbu nahradila dúha

Vyššie štyridsať vražd na Slovensku, ale angažované médiá a liberálni politici venujú trvalú pozornosť len dvom prípadom s inou sexuálnou orientáciou. Zo sestričky Eriky či politicky podfarbených záhadných úmrtí vo väzení (Krivočenko, Lučanský) - ako z éry totality - sa modla nekoná. Tma zabudnutia sa dokonca zavrela po nechutnej antikampani nad pamiatkou troch skutočných martýrov – obesených bývalých trenčianskych študentov, členov Bielej légie, Púčika, Tunegu, Tesára. Dá sa povedať, že išlo o naplánovanú politickú vraždu oponentov bývalého režimu.

Zhodou okolností na tom istom gymnáziu, kde traja martýri za slobodu viery a národa študovali, plánovali ideologicko-alegorický „Deň pestrosti“, až okato podfarbený jednou z nových progresívnych ideológií.

Rozdiely sú markantné. Púčik, Tunega a Tesár o.i. bojovali proti zvrátenej ideológii marx-leninizmu s diktatúrou jedného „správneho“ názoru, a dnes sa nám opäť vnucuje „správny postoj“ k ideologickej dogme o „x“ pohľaviach. Akosi sa nám tá totalitná história opakuje. Tiež sa skrýva za „spravodlivosť“, tentoraz „sexuálneho proletariátu“, alias LGBTI komunity.

Preto **o heterogénnych martýroch nič nepočuť**, neorganizujú sa panychýdy, na rozdiel od navráteného angažovaného aktivizmu, nielen na súčasnom trenčianskom gymnáziu.

Povinnosť riadiť sa Ústavou, nie ideológiou!

Keďže verejnosť je objektom nielen informačnej, ale najmä kultúrno-ideologickej vojny, treba uviesť

ústavné, teda zákonné limity, podľa ktorých máme situáciu merať.

Tie sú dané Prvým článkom Ústavy SR, podľa ktorého sa **Slovenská republika neviaže na nijakú ideológiu...** Rozmenené na drobné, ideologická stopka platí prirodzene na vládu, parlament aj prezidenta, tiež na štátne symboly (nesmie sa napr. umiestňovať vlajka dúhovej ideológie na štátnu vlajku SR) a platí to aj na gender, alias „dúhovú“ ideológiu.

Ideológiou by sa tiež nemali podmieňovať, meniť či obmedzovať základné práva a slobody, ani práva politické, etnické, sociálne, kultúrne, atď. Ideologické naratívy by nemali mať miesto ani na súdoch a v súdnych rozhodnutiach všetkých stupňov, vrátane Ústavného súdu, pretože kauza Púčika, Tunegu a Tesára varuje aj pred angažovanosťou sudcov a zneužitím justície na páchanie ideologických zločinov.

Agitácia je späť

Ideologická indoktrinácia nesmie mať vplyv ani na kritiku a právo mať opačný či iný názor, než ten, ktorý pretláčajú mocenské a iné elity.

„Republika“ je aj obec/mesto a nemôžu sa teda vo svojich rozhodnutiach či postojoch ich štatutári viazať na nejakú ideológiu, ani konať v jej prospech, obhajovať či propagovať, tobôž, organizovať ju, keďže každý verejný činiteľ sa musí držať Ústavy a správať sa ideologicky neutrálne.

Pamätáme sa ako si komunistický totalitný režim pripomínal a organizoval agitačné akcie na VOSR či Víťazný február, ktoré súčasne propagovali konkrétnu ideológiu a jej dogmy.

Ak Matúš Čák Rybníček organizuje truc podnik ako náhradu na zrušené zideologizované podujatie

na trenčianskom gymnáziu, odvolávať sa na udalosť z „Teplárne“ má rovnaký ideologický podtext ako mali súdruhovia v bývalej totalite oslavami 25. februára či 25. októbra.

Primátor Rybníček však zašiel ďalej. Narušil suverenitu a integritu strednej školy, ktorá nepatrí zriaďovateľsky pod mesto Trenčín, ale ju riadi Trenčiansky samosprávny kraj (VÚC). Primátor predviedol angažovanosť na pulze novej doby a vstúpil s viacnásobným vzdorom ako pán všemocný vládca Trenčína, ktorý si dovolil kritizovať aj školu za zrušenie ideologického podujatia!

Rybníček si však zaumienil zorganizovať trenčiansku verziu VOSR, alias „Deň pestrosti“, čo v preklade znamená „dúhový deň“, čiže propagáciu ideológie, za ktorú sa skrývajú aktivisti LGBTI+ či „queer osoby“ a fanatické aktivisti sa ju snažia pod pláštikom tolerancie a ľudských práv pretláčať do škôl, podobne ako komunisti zneužili otázku sociálnej spravodlivosti.

Ešte si pamätám politicky podfarbené „triednické hodiny“ či angažovanú „občiansku náuku“. Dnešným angažovaným slonom v progresívnom porceláne treba už jasne povedať, že školy v demokracii musia byť nielen bez politiky, ale aj bez ideológie. Kritika dúhového dňa s propagáciou gender ideológie nie je a ani nemôže byť „zастrašovaním“, ani nátlakom, rovnako ako vlastenecko-konzervatívny a kresťanský hodnotový systém nie je nijakou ideológiou, lebo prirodzene formoval po stáročia európsku civilizáciu.

Skúsenosť a svedectvo bývalých politických väzňov je aj v tom, že vedľa oddeliť zrno od pliev. Podľa ideológií sa spoločnosť nemá riadiť, treba proti nim bojovať.

Rafael Rafaj

podpredseda PV ZPKO

Kardinál Korec – trpiteľ za vieru

Od narodenia Jána Chryzostoma kardinála Korca uplynulo storočie a od jeho smrti deväť rokov. Mnohé z jeho života sa ešte premieta v čerstvej pamäti jeho súčasníkov. Predsa však je neľahké v prípade človeka s jeho ľudskou, kňazskou, strastiplnou, pracovitou, heroickou životnou dráhou vybrať to, čo by mohlo byť špecifické a zároveň odkazom.

Veľmi výstižne to vyjadril pápež Ján Pavol II. pri návšteve Nitry (1995), keď povedal o tomto vzácnom človekovi: „Kardinál Korec, toto meno veľa hovorí. Veľa hovorí vám na Slovensku, v Čechách i na Morave, v Európe, v Cirkvi i na celom svete. Chcem dnes poďakovať Pánu Bohu za svedectvo, veľké svedectvo viery, ktoré nám všetkým dal Ján Chryzostom Korec, prenasledovaný za svoju vieru, väznený...“

Pred jeho zrakom sa diali vážne spoločenské metamorfózy s tragickými osobnými a spoločenskými dôsledkami. Vtedajší režim mu neumožnil rehoľnú formáciu, hrubo ho zastráňoval, špicľoval, odsúdil... no nepokoril.

Je to ľudsky pochopiteľné? Kardinál Korec sa vyjadril k svojej podivuhodnej biskupskej životnej ceste slovami: „Ľudsky som vkročil do tmy a nevedel som, čo bude o týždeň, o mesiac, o rok. Od štácie k štácii. Ľudsky v tom bolo mnoho neistoty. Ale koniec ako taký nebol pre mňa neistotou. Veriaci človek nekráča k neistému koncu. Sprevádzaný Božou prítomnosťou kráča k cieľu podľa slov: „Kto verí vo mňa, má život večný.“

V povestnej Barbarskej noci - ako ju sám nazval - pri likvidácii kláštorov bol so svojimi spolubratmi Spoločnosti Ježišovej internovaný v koncentračných táboroch v Jasove, Podolínci a v Pezinku. Po piatich mesiacoch (september 1950) ho prepustili do civilného života aj s niektorými spolubratmi Spoločnosti Ježišovej - ako nevojaka.

Desať rokov pod dohľadom ŠtB

Mnohoraká bohatá pastoračná činnosť J. Ch. Korca (najmä medzi inteligenciou, vysokoškolskou mládežou, vysviackymi kňazov...) bola štátnym úradom trňom v oku. Preto pre tajného biskupa nebolo prekvapením, keď 21. januára 1960 došlo u neho k domovej prehliadke Štátnou bezpečnosťou a bolo sprísnené jeho sledovanie. 11. marca 1960 bol uväznený a 20. mája 1960 bol vyneseny rozsudok - 12 rokov straty slobody, strata občianskych práv, vypovedanie zo Západoslovenského kraja. Po mesiaci od vynesenia rozsudku bol eskortovaný do Prahy na Pankrác a potom do Valdíc v Jičína, zaradený do III. nápravno-výchovnej skupiny. Ťažký väzenský život, akoby jeho útrapy nestačili (!), mu sťažoval častý pobyt na samotkách, a to za akúkoľvek malichernosť.

V tomto čase bolo väznených ešte asi 200 kňazov a šesť biskupov. Len pri amnestii r. 1962 bolo z Valdíc prepustených niekoľko desiatok kňazov. Mnohí však nemohli vykonávať dušpastiersku činnosť ani po prepustení. Stali sa akousi skupinou, nepohodlnou vtedajšej už socialistickej spoločnosti. Nemohli nastúpiť na jednotlivé duchovné služby, pretože nedostali od príslušných štátnych inštitúcií súhlas k verejnej činnosti.

J. Korec ostal vo väzení, avšak aj v tomto prostredí videl príležitosť na obohatenie: „Nepracovali sme všetci na brusiarni, ale bývali sme pospolu. Mali sme mnoho príležitostí rozprávať sa a debatovať. Rozoberali sme *Slovenské pohľady*, *Kultúrny život* a *Literárni listy*, odkiaľ sme dostávali podnety na premýšľanie. Hovorili sme aj o teologických otázkach, ale nechceli sme diskutovať, ani usvedčovať, ani víťaziť, lež ísť pokojne až na koreň vecí a zisťovať, či sme si

v hĺbke predsa len azda nie bližší, než sa veci historicky vyvinuli. Veľmi nás to zbližovalo.“

Biskup Ján Korec, po žiadosti o znovu preskúmanie svojho prípadu, bol až 24. februára 1968 prepustený z väzenia, avšak i naďalej pracoval v civilnom zamestnaní. Po súdnej rehabilitácii bol úplne oslobodený a tým sa mu naskytla možnosť navštíviť Rím. Dňa 8. júla 1969 ho prijal pápež sv. Pavol VI. Audiencia trvala asi 20 minút. Na záver mu daroval svoj vzácny prsteň, pektorál a dve vlastné mitry z Milána.

Ani po návrate z Ríma mu režim neumožnil pravidelnú činnosť v pastoračii. Nasledovalo ďalšie civilné zamestnanie, sledovanie Štátnou bezpečnosťou.

Do jeho súkromného bytu v Petržalke na Vilovej 7 denne, ako aj predtým, prichádzali mnohí ľudia, najmä mladí. Mnohí z nich chodili na pravidelné duchovné vedenie, iní prichádzali v istých intervaloch na porady, ako postupovať v práci pre dobro Katolíckej cirkvi a náboženského života u nás. Začali sa rodiť prvé samizdatové časopisy v podzemí. Pravidelné kontakty sa rozvíjali najmä s najaktívnejšími laikmi i kňazmi.

Vatikán podcenil situáciu

Je samozrejmé, že takáto činnosť v dlhých rokoch normalizácie nebola pre úradu vítaná, preto dochádzalo k pravidelným pozvaniam a predvolaniam na „februárku“, kde sídlila Štátna bezpečnosť. Bolo ich neúrekom. Na Veľký piatok, 4. apríla 1980, bol biskup J. Ch. Korec predvolaný už šestnásty raz po prepustení z väzenia.

Dôvodom zo strany ateistického štátu bolo dosť. Jedným z nich bola aj skutočnosť, že tento tajne pôsobiaci biskup, do r. 1989 vysvätil asi 120 kňazov z rozličných rehoľí, prípadne im dával odporúčanie a boli svätení v Poľsku. Štátnym úradom prekážala činnosť tajne pôsobiacich biskupov, čo sa odrazilo aj v rokovaniach s Vatikánom, ktoré v tom čase viedol arcibiskup A. Casaroli. Zo strany Vatikánu zaznela požiadavka, aby nikoho nesvätil, a to v záujme ďalších vyjednávanií a dohôd, čo bolo pre neho veľmi bolestivé, hoci ho ubezpečili, že Svätá stolica nijako nespochybňuje jeho zásluhy pre dobro Katolíckej cirkvi na Slovensku.

Ako kňaz a teológ vidí a hľadá vždy východisko a riešenia v Bohu, ale prezentujúci svoj názor a presvedčenie rešpektuje aj ľudí iného zmysľania, bez toho, že by sa zriekol svojej pravdy. Preto tu bol a je vždy potrebný rozhodný postoj kardinála Korca, na ktorého sa upierajú právom oči mnohých, nielen ľudí Cirkvi, ale aj sveta politiky, kultúry i spoločenského života, najmä v rozhodujúcich chvíľach orientácie.

Mohol by sa niekto spýtať, čo ho viedlo vyjadrovať sa a publikovať v tomto duchu? Iste je ako biskup učiteľom viery; je tu však aj ďalší závažný dôvod, vyslovený výborným znalcom diela J. Ch. Korca, prof. P. Libom: „Nemohol byť ani nad národ, ani vedľa neho, musel dejstvom len a len v ňom, v jeho krutej prítomnosti.“ Sám sa k tejto problematike vyjadril v r. 1999: „Keď mlčím, nepáči sa to jedným. Keď prehovorím - hromžia druhí ... Ešte že som sa naučil za štyridsať ponižujúcich rokov života vo väzniciach a vo fabrikách nedať si od nikoho nič diktovať a robiť všetko podľa svedomia a zodpovednosti nielen pred ľuďmi, ale hlavne pred Bohom.“

Jeho hlas zaznieva vyzývavo a upozorňujúco aj dnes, keď sa spochybňujú mnohé národné i kresťanské hodnoty: „Kresťanstvo nám podáva aj dnes, v čase nových mýtov, polopráv a lží, plnú pravdu o človekovi, o jeho pôvode, poslaní a cieľi. Je vecou každého z nás, či túto pravdu prijmeme a či sa stane tvorivou silou nášho života. Ak však túto pravdu odmietneme, aké svetlo bude osvetľovať cesty našich budúcich dní?“

Viliam Judák
nitriansky diecézny biskup

Vymodlil si každý deň života

Pokračovanie z 1. strany

Matka s tromi dcérami odišla do Maďarska, otec v záujme záchranu starobylého panstva a kúrie reslovakizoval. Po februári 1948 však o všetko prišiel. Čo viete o tomto období?

Majetok nám komunisti zobrali, otcovi vymerali taký kontingent, že to nebolo možné splniť. Ohradil sa, ako má odovzdať stotisíc vajec, keď má päť sliepok. Vraj, nech ich kúpi. A on skutočne vybavil, že nám zaplatili za zabraté záhrady na výstavbu cesty a týmito peniazmi vyplatil kontingent. Ale to nebolo dlhodobé riešenie. Tak vstúpil do družstva, no ľudia ho napádali, že kulak. Išiel teda na národný výbor, aby mu povedali, ako má užiť rodinu. Povedali mu nech ide do bane.

● **A išiel?**

Išiel. Najskôr robil v Nižnej Slanej a neskôr v Ochtinej.

● **Čo urobili s vami?**

V roku 1950 som sa oženil a v roku 1951 ma odviekli do PTP vo Vimperku. Tam na mňa nasadili provokatéra, vyzvedal, nahováral ma na útek zo štátu. Keď som si zrátal, čo sa deje s našou rodinou, súhlasil som.

● **Ušli ste z PTP?**

Ale nie. Len sme sa o tom zhovárali a to stačilo, aby ma udal a následne ma previezli do vojenskej väznice v Rumburku, kde ma kruto vypočúvali. Pichali mi špendlíky za nechty, aby som sa priznal. ŠtB v Štítniku vyrabovala kúriu, rodinnú kryptu, všade hľadala zbraň. V roku 1952 ma Štátny súd v Prahe odsúdil za vlastizrady na 15 rokov väzenia, 10 rokov straty občianskych práv, pokutu 20 000 korún a zhabanie celého majetku. Ocitol som sa v Jáchymove, v tábore Eliáš. Po dvoch mesiacoch ma dali do tábora Rovnosť. Tam boli podmienky priam neznesiteľné.

● **Predstava, že tam máte**

Svadobná fotografia Pála Seböka.

Foto archív

prežiť 15 rokov, musela byť neznesiteľná. Najmä, ak ste už mali manželku a syna.

Manželka sa so mnou po šiestich rokoch rozviedla. No znova sa objavil človek, čo ma začal nahovárať na útek. Nosil mi sväté obrázky, brožúrky, presviedčal, že by sa dalo ujsť, ale čo potom? Kam ísť? A ja naivný som mu povedal, že mám dvoch známych, u ktorých by sme sa mohli skrýť.

● **Vo väzení ste objavili známych?**

Áno, dvaja chlapi z Rožňavy sa tam v bani zamestnali.

● **Čo nasledovalo?**

Udal ma. Zatvorili ma do tmavej jamy, kde neboli ani steny, len zemina. Dvere sa zatvárali zvonku. Prvý deň som dostal len vodu. Mesiac ma vyšetřovali a nešetřili. Pozreli sa mi na horné zuby a zo šiestich zubov mi ostali len kýptiky. Silou mocou chceli zo mňa dostať mená tých dvoch zamestnancov. Samozrejme, že som ich neprezradil. Trval som na tom, že som si to vymyslel. Ku koncu som už ani stáť nevládal. Každý večer som sa mod-

lil, aby ma Pán Boh udržal ešte jeden deň pri živote. Potom ma odtransportovali do tábora Nikolaj. Ten bol najhorší. Zviazaní oceľovým lanom do jedného balíka sme museli pochodovať do kilometer vzdalenej bane. Dvakrát som odpadol. Po dvoch mesiacoch ma prideliť do tábora Bytíz. Tam sme fárili dvaja. Ráno nás postavili do radu a označovali, kto je lámač a kto pobočník. Lenže nám nikto neukázal ako treba horninu vrátať a ukladať trhavinu. Takže aj to bol dôvod, prečo som neplnil normu, nielen fyzické vyčerpanie. A keďže som neplnil normu, dostával som najhoršiu stravu.

● **Čo to znamenalo?**

V Jáchymove boli tri druhy stravy podľa toho, ako väzeň plnil normu. Najlepšiu mali tí, čo plnili normu nad sto percent. Slabšiu tí, čo ju plnili na sto percent a mizernú tí, čo normu nedokázali plniť. Táto pozostávala z trochu zemiakov s nejakou omáčkou a polievkou, čo pripomínala pomyje. Po roku som našiel skupinu, kde robili štyria. Dvaja a dvaja po dvanásť hodín.

Takže splnili normu, ale za dvanásť hodín. Stalo sa, že jeden z tej štvorky vypadol. Išiel som za nimi, či by ma nezobrali. Zobrali ma a veľmi som sa usiloval plniť normu, aby som dostával lepšiu stravu. Keď som sa toho dočkal, išiel som oznámiť, aby mi zmenili stravu.

● Vyhoveli vám?

Áno, mali sme dobré výsledky, dokonca až také, že riaditeľ bane si ma predvolal na veliteľstvo a pýtal sa, či nám môže odpísať desať metrov pre vedúcich. Súhlasil som. Naučil som sa aj bagrovať a bol som tam do roku 1957. Ale stále ma prenasledovala myšlienka robiť na povrchu ako elektrikár. Raz, keď sme vyfárali z bane, išiel som za vedúcim dielne, či by ma nezobral ako elektrikára. Dohodli sme sa, on to vybavil na veliteľstve a povedal mi, neboj sa, po prvom už budeš tu. No keď som si pozrel rozpis na nasledujúci mesiac, zasa som videl, že som zadelený do bane. Povedal som si, tak ja nejdem. Nešiel som do roboty. Odrazu počujem „odsouzený Sebök dostavte sa na veliteľstvi“. Tak som tam prišiel, a oni na mňa: Vy ste nešli do roboty! Hovorím, ja viem, že som nešiel. A prečo ste nešli? Lebo som mal ísť do elektrodielne. Dostal som desať dní korekcie, ostrých. Korekcia je cela o rozmeroch 1,5 krát 2 metre.

Prvý deň som dostal polovicu z tej najhoršej stravy a trošku vody, druhý deň tú ich kávu, kúsok chleba a vody. A na tretí deň nič, len vodu. Potom zase začali ako prvý deň a pokračovalo to. Potom ma odvedli na veliteľstvo, hovoria, no čo, prišiel si k rozumu? Hovorím nie, môžeme pokračovať. Tak špekulovali a rozhodli - no pôjdete do tej elektrodielne. Takže som mal šťastie, že posledné roky som bol v elektrodielni.

● Vy ste si to vyhladovali. Stretli ste vo väzení zaujímavých ľudí?

Mal som veľké šťastie natrafiť na vedcov, elektroinžinierov, ktorí mi radili. Kúpil som si odbornú literatúru, študoval som. Pýtal som sa ich na všetko, čomu som nerozumel. To sa mi veľmi zišlo, keď som sa dostal na slobodu.

● Na slobodu ste sa dostali na amnestiu v roku 1960.

Ibaže už v roku 1958 mi môj šéf v dielni povedal, že ma prepustia na podmienku. V tom čase som mal odpykanú polovicu trestu. Tak som išiel na veliteľstvo, kde boli prítomní okresný sudca, veliteľ tábora a okresný prokurátor. Veliteľ tábora povedal, mal výbornú pracovnú morálku, výborné chovanie, ale nesúhlasí so svojim trestom a nečíta dennú tlač. Neodporúčam. Proku-

rátor to isté. No dobre, choďte preč, mi vás zavoláme. A tak som sa modlil, aby ma Pán Boh zachránil, aby som už nikdy týchto ľudí nepýtal o nič.

● Vylámané zuby vám nespôsobovali bolesť?

Čoby nie. Päť rokov som trpel. Potom prišiel do Jáchymova zubár- väzeň, taký mäsiar. Chytil mi hlavu pod pazuchu a vytrhal tie zlomené zuby. Posmešne sa pýtal, bolí? Hovorím, bolí. Že čo nehovoríš.

● Po prepustení z väzenia ste sa vrátili do Štítника?

Hej, nemal som kam ísť. Aj som sa oženil, ale otec ma vyhodil z kúrie, lebo som si nezobral dievča zo šľachtického rodu.

● Takže vás nepotrestal len režim, ale aj otec.

Asi tak. Poradil som si. Našli sme si podnájom a zamestnal som sa v Košiciach. Najskôr v Hydrostave, neskôr vo Východoslovenských železiarňach. Aj tam mi život otravovali komunisti.

● Nechodili vás kontrolovať eštebáci?

Eštebáci nie, ale zistil som, už po páde komunizmu, že aj kamaráti, čo sa ku mne tlačili, donášali na mňa na ŠtB. Už som nikomu neveril.

● Deväť rokov v Jáchymove. Zanechalo to nejaké následky na vašom zdraví?

Určite, okrem silikózy ma dvadsať rokov prenasledovali triašky. Odrazu len ma začalo triasť, požiadal som manželku, aby na mňa položila všetko, čo sa dá.

● Boli ste s tým u lekára?

Bol, ale mi povedal, že to treba riešiť vtedy, keď dostanem záchvat.

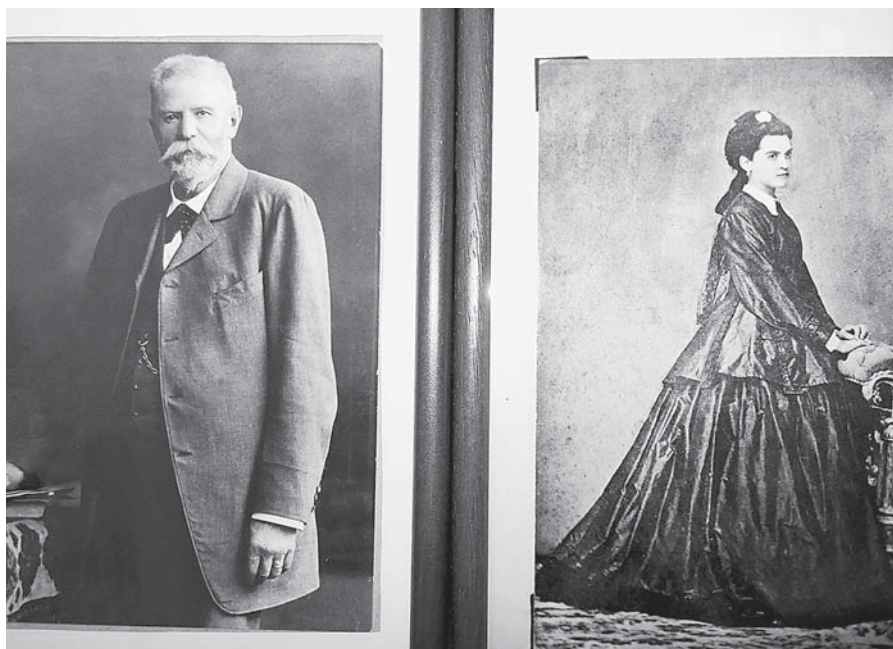
● Prišiel rok 1989 a vy ste sa hneď stali členom organizácie politických väzňov v Košiciach. Prečo?

Hej. Išiel som tam a povedal som, že chcem byť ich členom. Lebo k nim som patril a nie ku komunistom.

● Takže doteraz ste aktívnym odporcom komunizmu?

Hej.

Eva Zelenayová

Starí rodičia Pála Seböka.

Foto archív

Blahoslavený biskup, mučeník ThDr. Vasil' Hopko 1904 – 1976

**(Pokračovanie článkov
o prenasledovaní Gréckokatolíckej cirkvi)**

Blahoslavený biskup a mučeník Vasil' Hopko sa narodil 21. apríla 1904 v Hrabskom na severe východného Slovenska v chudobnej roľníckej rodine Vasiľa a Anny ako ich piate dieťa. Už v útlom detstve sa stal sirotou. Otec tragicky zahynul počas búrky. Matka pre veľkú chudobu odišla za prácou do USA. Ako sedemročného si ho k sebe vzal matkin brat, kňaz Demeter Petrenko, pôsobiaci v Olšavici, neskôr v Blažove. Vasil' sa po skončení gymnázia roku 1924 rozhodol pre štúdium teológie v Prešove. Za kňaza ho vysvätil 3. februára 1929 biskup Pavol Peter Gojdič.

Po necelých siedmich rokoch namáhavej pastoračnej činnosti v misijnom prostredí Prahy bol v roku 1936 menovaný za špirituála v gréckokatolíckom seminári v Prešove. Biskupskú konsekráciu prijal z rúk biskupa Pavla Petra Gojdiča 11. mája 1947 v Katedrále sv. Jána Krstiteľa v Prešove. Nový pomocný biskup pomáhal otcovi biskupovi Gojdičovi, kde sa dalo. V apríli 1950 po tzv. Prešovskom sobore držali bezpečnostné zložky štátu pomocného biskupa v domácom väzení. 18. októbra 1950 bol zaistený a umiestnený do pražského väzenia v Ruzyni. 24. októbra 1951 po vykonštruovanom procese bol odsúdený Štátnym súdom v Bratislave na 15 rokov odňatia slobody.

Fyzická bolesť prekrývala realitu

Vo vyšetrovacej väzbe prežil niekoľko ťažkých výsluchov. O ich priebehu píše: „Po svojom zatknutí som bol asi pätnásťkrát vypočúvaný. Všeobecne som bol obvinený z velezrady a vyzvedačstva. Keď som takéto obvinenie odmietol ako nepravdivé a neopodstatnené, dali ma do tmavej cely, kde som bol asi osem dní o chlebe a vode. Počas tej doby som si nesmel sadnúť ani ľahnúť. Zoslabol som, opuchli mi nohy a fyzická bolesť prekonávala možnosť normálneho myslenia. Po ďalších výsluchoch sa mi vyhrážali trestom smrti. Sústavne som bol obviňovaný, že som špión - velezradca. Za takýchto podmienok som sa prestal brániť obvineniam, pretože som videl márnosť odporu... Aj pred hlavným pojednávaním som bol poučovaný a bolo mi nariadené vypovedať tak, ako to bolo uvedené v administratívnych protokoloch. Napriek tomuto nariadeniu som v sebe našiel aspoň toľko

sily, že som pravdivosť administratívnych protokolov vcelku poprel.“

Odsúdený Mons. Hopko začal svoju strastiplnú púť väznicami vtedajšieho Česko-Slovenska. Dvadsaťjedenkrát ho prevádzali. Päťkrát bol v Leopoldove, dvakrát v Ilave, štyrikrát vo Valdiciach. Nezaslúžený trest si odpykával aj v Mírove a v Ruzyni. Vo väzení vykonával rozličné zamestnania. Vyrábala vrecúška z celofánu, obšival matrace, plátal vrecia na múku, páral perie a vyrábala bižutériu. V ilavskej väznici bol umiestnený v jednej cele s vrahom, od ktorého si veľa vytrpel. Jeho zdravotný stav sa značne zhoršil.

Počas väzenia sa viackrát odvolal proti nespravodlivému súdному verdiktu. Všetky žiadosti boli odmietnuté. Ani amnestia prezidenta republiky Antonína Novotného v roku 1963 mu nepomohla a ako jediný katolícky biskup bol ponechaný vo väzení aj naďalej. To ho veľmi zarmútilo a vnútorne ním otriaslo. Na odporúčanie lekára bol podmienene prepustený 12. mája 1964. Napokon bol rehabilitovaný 7. januára 1969.

Dlhé roky väzenia sa odzrkadlili na jeho zdraví. Ochorel na astmu a cukrovku a trpel aj nervovými depresiami. Aby nemal styk s verejnosťou, štátna moc ho umiestnila do kláštora v českom Oseku. Od svojho prepustenia sa usiloval o obnovu Gréckokatolíckej cirkvi. V roku 1968 zaslal žiadosť do Národného zhromaždenia o jej rehabilitáciu. Kópie žiadostí zaslal Alexandrovi Dubčekovi, Vasil'ovi Biľakovi, pravoslávny autoritám a slovenskému a ukrajinskému rozhlasu. Napokon aj vďaka biskupovi Hopkovi bola vládny uznesením zo dňa 13. júna 1968 Gréckokatolícka cirkev obnovená.

Hopko svätiacim biskupom

Začiatkom decembra 1968 odcestoval Hopko do Ríma a na audiencii sa stretol s pápežom Pavlom VI., ktorý následne 20. decembra 1968 vymenoval otca Jána Hirku za prešovského ordinára s právami biskupa a apoštolského administrátora Gréckokatolíckej cirkvi v ČSSR. Súčasne potvrdil za svätiaceho biskupa Vasiľa Hopka, ktorý štátny súhlas na pastoračiu dostal až 2. apríla 1969.

Jeho zdravie bolo čoraz viac podlomené dlhoročným väzením. Hoci sa o neho starali rehoľné sestry služobnice, prinavrátiť zdravie mu nedokázali. Zomrel 23. júla 1976 v Prešove.

Prešovská eparchia začala proces blahorečenia biskupa Vasiľa Hopka v roku 1995. Pápež Ján Pavol II. počas svojej tretej apoštolskej návštevy na Slovensku, na sviatok Povýšenia sv. Kríža 14. septembra 2003 v Bratislave – Petržalke, blahorečil biskupa Vasiľa Hopka spolu s rehoľnou sestrou Zdenkou Schelingovou. Jeho relikvie sú vystavené v Katedrálnom chráme sv. Jána Krstiteľa v Prešove.

Biskupa Hopka som bližšie poznal prostredníctvom mojej manželky. Jej matka bola dcérou gréckokatolíckeho kňaza. Keď zomrela, otec biskup ju pochovával v gréckokatolíckom chráme Najsvätejšieho Srdca Ježišovho v Sabinove. Blahoslavený Vasil' Hopko, oroduj za nás.

Juraj Vrábek

predseda RO PV ZPKO Košice

PS: V minulom čísle časopisu zapracoval novinársky škriatok v dátume blahorečenia biskupa Pavla Petra Gojdiča. Biskup Gojdič bol blahorečený 4. novembra 2001. Za chybu sa čitateľom ospravedlňujem.

Máme knižné vydanie rozhovorov

Máme pred sebou ďalšiu knihu svedectiev politických väzňov komunizmu a ich príbuzných, ktorí s nimi znášali všetko utrpenie a odstrkovanie zo spoločnosti. V neposlednom rade aj chudobu. Sú to také krivé osudy rovných ľudí.

Ich svedectvá sú podané v rozhovore s novinárkou. Možno by niekto uprednostnil pokojné prerozprávania ucelených príbehov, no zvolená forma má svoje špecifické prednosti, najmä v našom prípade. Predovšetkým, ruku na srdce – veľa z našich respondentov, možno aj viac ako polovica, by si len ťažko vedeli nájsť čas či dostatok elánu, aby si len tak sadli za stôl a písali, čo zažili a čo ich trápi. Takto sa ich osobné svedectvo nevyparí len tak do stratena, čo by mnohým „nosiťom pokroku“ aj mimoriadne vyhovovalo. Druhá nezanebateľná výhoda je, že skúsený novinár často dokáže z pamäti človeka vyplaviť veci, na ktoré ten už dávno zabudol, či chcel zabudnúť. A už len čisto z umeleckého hľadiska: spontánna úprimnosť je veľmi pôsobivý faktor, dáva všetkému ten pravý ľudský rozmer.

Vydanie tejto knihy inicioval RNDr. Tomislav Jurik CSc., tiež syn politického väzňa. Ten bol mimochodom aktívny aj pri zakladaní našej organizácie. A práve osud takého vzdelanca, akým bol profesor Rudolf Jurik, vydáva svedectvo o tom, prečo sme sa ocitli v ekonomickom, kultúrnom i ľudskom marazme. Stačí si spomenúť, koľko vzdelaných a múdrych ľudí s chrbtovou kosťou fanatici červeného pokroku nielen odstavili od možnosti podieľať sa na prirodzenom rozvoji, ale ich ešte aj väznili. V obežníku miestnej organizácie KSC z roku 1948 sa môžeme dočítať,

tať, ako sa robil nábor, aby sa ľudia hlásili na miesta sudcov, profesorov, dôstojníkov... Hlavnou podmienkou bolo, aby to boli robotníci, maloroľníci a mohli mať iba obecnú školu. Takto sa budovali svetlé zajtrajšky. Veď tak aj dopadli.

No a momentálne nám vládnu ich potomkovia, ktorým nejaké ozajstné vzdelanie bez plagiátov či charakter tiež veľa nehovorí. Takže nijaké premyslené budovanie rozbitej spoločnosti nehrozí, rovnako ani znovunadobudanie stratenej kultúry. Aj to, čo momentálne ovládlo našu socrealizmom pridusenú umeleckú scénu, sú len plagiát, gýč a perverzita, ktoré vždy boli doménou obskúrnych nočných barov. A nezastavia sa ani pred najobľudnejšími výstrelkami,

ktoré dokonale svedčia o úplnej impotencii týchto „chudóžnikov“, čo pevne kráčajú v línii tých, čo nedostatok nadania či jeho úplnú absenciu vždy nahradzovali propagandistickým aktivizmom alebo slabomyseľnými výstrelkami.

Mladším čitateľom, ktorí už nestihli zažiť atmosféru slobodných médií z prvej polovice 90. rokov, by som na záver rád pripomenul, čím boli voľakedy novinári. Takí, akou je aj autorka tejto knihy, novinárka telom i dušou. To neboli prepisovatelia vyhlášok vládnučich oligarchov, ani demagogickí propagandisti za hranicou primitivizmu, ako ich zažívame dnes. Ale ľudia, poctivo vnímajúci svet svojim profesionálne zaostreným pohľadom a čitateľom, ktorí nemohli byť všade, prinášali čo najpravdivejší a najobjektívnejší obraz tohto sveta. Táto profesia dnes, žiaľ, už takmer vyhynula, podobne ako ťadári alebo výrobcovia petrolejok.

Ján Litecký Šveda

STALO SA

1. novembra 1946 odišiel do Nemecka posledný transport Nemcov vyhnaných z ČSR, spolu 2 170 598 osôb.

2. novembra 1989 v NDR v mestách Erfurt, Gera, Halle demonštrovalo vyše 10 000 ľudí za reformy.

2. novembra 1938 sa v zámku Belvedere vo Viedni zišli zahraniční ministri Nemeckej ríše a Talianskeho kráľovstva Joachim von Ribbentrop a Galeazzo Ciano a podpísali dohodu, ktorou „riešili“ maďarsko-slovenský spor o pohraničné územia. Senec, Galanta, Nové Zámky, Levice, Komárno, Lučenec, Rimavská Sobota, Rožňava a Košice s okolím sa dostali pod zvrchovanosť Maďarska. Ich slovenskí obyvatelia boli vystavení diskriminácii, odnárodňovaniu, ba v niektorých prípadoch aj brutálnemu prenasledovaniu.

3. novembra 1989 v Bulharsku v Sofii pred katedrálou Alexandra Nevského bola prvá nekomunistická demonštrácia za ochranu životného prostredia aj s podpisovaním petície.

4. novembra 1936 otvorili Katolícku bohosloveckú fakultu (KBF), dnes RK CMBF UK.

4. novembra 2001 sa v Ríme uskutočnilo blahorečenie bp. Pavla Gojdiča OSBM a o. Metoda Trčku CSsR.

6. novembra 1887 odviezli zo Žiliny ďalších 192 katolíckych slovenských detí proti vôli ich rodičov na Dolnú zem, aby sa z nich stali Maďari a kalvíni. Aj v nasledujúcom roku ešte odviezli 86 detí, medzi nimi aj 12- až 15-ročné dievčatá.

7. novembra 1992 zomrel Alexander Dubček, autor a stúpenec socializmu s ľudskou tvárou. Narodil sa 27. novembra 1921 v Uhrovci.

8. novembra 1921 v Dolnom Kubíne zomrel Pavol Országh Hviezdoslav.

8. novembra 1981 navštívil pápež Ján Pavol II. Slovenský ústav sv. Cyrila a Metoda v Ríme.

9. novembra 1989 padol Berlínsky múr

13. novembra 1978 bol v Litve

založený Výbor na ochranu práv verejných

15. novembra 1948 zákonom č. 248/1948 boli zriadené tábory nútených prác (TNP) pre triednych nepriateľov a nepriateľov ľudovodemokratického štátneho zriadenia.

15. novembra 1987 v rumunskom Brašove prebehli veľké demonštrácie proti Ceauscovmu režimu, ktoré ešte večer boli brutálne potlačené a bolo zatknutých asi 300 ľudí.

16. novembra 1941 sa v Čiernej Hore (dnes Poľsko) narodil kňaz Šebastián Košút.

16. novembra 1999 minister spravodlivosti Ján Čarnogurský oznámil, že v rámci svojho ministerstva vytvorí oddelenie pre dokumentáciu zločinov komunizmu. Žiaľ, ako pri viacerých jeho sľuboch, nestalo sa tak.

16. novembra 1989 sa v Bratislave konala študentská demonštrácia.

17. novembra 1989 komunistická polícia brutálne zasiahla proti demonštrujúcim študentom v Prahe.

18. novembra 1991 zomrel v Bratislave Gustáv Husák. V období od 29. mája 1975 do 10. decembra 1989 bol posledným komunistickým prezidentom bývalého Česko-Slovenska. Po novembrových udalostiach v roku 1989 trval na ústavnom riešení krízy a prispel k pokojnému priebehu politickej zmeny. Na smrteľnej posteli prijal od arcibiskupa J. Sokola sviatostné zaopatrenie.

19. novembra 1989 sa v Bratislave organizovalo hnutie Verejnosť proti násiliu.

20. novembra 1953 uväzneným členom Katolíckej akcie oznámili, že 168 z nich udelil Zbor povereníkov amnestiu.

20. novembra 1959 vo väzení v Brne zomrel posledný ministerský predseda vlády SR Dr. Štefan Tiso (1897 – 1959). Jeho smrť oznámili manželke až mesiac po tom, čo „byl spopolněn a popel rozptýlen“.

20. novembra 1959 počas 50. rokov bolo na Slovensku pre náboženskú činnosť odsúdených 302 ka-

tolických kňazov, z nich dvaja na doživotie.

21. októbra 2023 bol na Spišskej Kapitule za nového spišského biskupa vysvätený a uvedený do úradu **František Trstenský**. Hlavným svätiteľom bol arcibiskup Bernard Bober, spolusvätiteľmi boli apoštolský nuncius Nicola Girasoli a emeritný biskup Andrej Imrich. Biskup František Trstenský je rodák z Trstenej. Pochádza zo šľachtického rodu, ktorého významným členom bol aj mučeník za vieru, politický väzeň Msgr. Viktor Trstenský (1908 – 2006).

25. novembra 1989 sa v Bratislave na nám. SNP zišlo okolo 70 tisíc občanov, ktorí žiadali zrušenie vedúcej úlohy KSČ a jej mocenského monopolu.

25. novembra 1992 Federálne zhromaždenie ČSFR schválilo ústavný zákon o zániku Českej a Slovenskej federatívnej republiky uplynutím dňa 31. decembra 1992. Zákon vyhlásil za nástupnícke štáty ČSFR Českú republiku a Slovenskú republiku. Obidvom nástupníckym štátom tento ústavný zákon zakazoval používať štátne symboly Českej a Slovenskej federatívnej republiky.

28. novembra 1990 v Maďarsku centrálny štatistický úrad zverejnil údaje, že pri potlačení povstania v roku 1956 zahynulo asi 2 500 ľudí.

30. novembra 1989 parlament v Prahe pod tlakom verejnosti zrušil článok 4 Ústavy ČSSR o vedúcej úlohe KSČ v štáte a v spoločnosti. Zrušil aj článok 16, ktorý uzakľoval marxizmus-leninizmus ako základný princíp výchovy a vzdelávania.

V novembri 1948 odišli Zo Slovenska do Viedne niekoľkí členovia Slovenskej tajnej ochrany, ktorí sa dohodli založiť hnutie nenásilnej spoločenskej sebaobranu proti boľševizmu a za obnovu slovenskej samostatnosti. Tak vznikla myšlienka Bielych légii. Ich zakladateľmi boli Albert Púčik, Jozef Vicen, Anton Tunega a dr. Jozef Mikula.

PRIPOMÍNAME SI

V novembri si pripomíname významné životné jubileá týchto našich členov. Spomíname aj na tých, čo sa tejto slávnosti nedožili.

55 rokov

Gejza Lyócsa, Košice 15.11.1969
Juraj Laktošík, Dolný Kubín 17.11.1969
Ing. Alexander Mikuška, Bratislava 30.11.1969

60 rokov

Ida Ružičková, Ružomberok 3.11.1964

65 rokov

Ing. Pavol Zuskáč, Nededza 3.10.1959
Marián Danko, Trebišov 1.11.1959
Riccardo Pudiš, Rím 18.11.1959

75 rokov

Ing. Emil Zlatinský, Úľany nad Žitavou 21.11.1949

81 rokov

Ľubomír Bátora, Veľké Chlievany 7.11.1943

82 rokov

Vladimír Ondrus, Bratislava 7.11.1942

83 rokov

Mgr. Krescencia Gáلكová, Lužianky 3.11.1941
Monika Kočíšová, Levoča 9.11.1941
Eva Jarjabková, Trnava 15.11.1941

84 rokov

Irena Čeremugová, Levoča 26.11.1940

85 rokov

Mária Meleková, Námestovo 28.11.1939

86 rokov

Margita Kováčová, Tvrdošín 1.11.1938
Anna Danková, Dlhá nad Oravou 15.11.1938

88 rokov

Margita Ježová, Spišské Vlachy 5.11.1936

93 rokov

Anna Dudoková, Trebišov 18.11.1931

97 rokov

Františka Hlubiková, Bratislava 6.11.1927

Jubilantom srdečne blahoželáme

PRISPELI NA SVEDECTVO

JUDr. Peter Brňák, Bratislava 50 EUR
Michal Malatinský, Bratislava 20 EUR
MUDr. Dagmar Pechová, Bratislava 20 EUR

Ing. Marián Šuran, Bratislava 100 EUR
Viliam Horák, Bánovce nad Bebravou 10 EUR

Ľuba Kozlová, Bratislava 10 EUR
Štefan Filipovič, Bernolákovo 15 EUR
Ľubomíra Praženková, Bratislava 10 EUR

Ing. Viktória Skovajsová, Nové Mesto nad Váhom 15 EUR

Darcom vyslovujeme úprimné poďakovanie

ROZLÚČILI SME SA

† Vo veku 86 rokov, 12. októbra 2024, zomrela **Eva KARASYOVÁ**, dlhoročná členka regionálnej pobočky PV ZPKO v Michalovciach. Posledná rozlúčka s rímskokatolíckymi obradmi sa konala v Dome smútku v Michalovciach 15. októbra 2024 aj za účasti členov pobočky.

† Vo veku 89 rokov, 25. októbra 2024, zomrel **Mirko TUCHYŇA**, dlhoročný predseda regionálnej pobočky PV ZPKO v Bánovciach nad Bebravou. Posledná rozlúčka so zosnulým sa konala 28. októbra 2024 v Bánovciach nad Bebravou.

Pozostalým vyslovujeme úprimnú sústrasť

Výzva

Vážení členovia PV ZPKO, sympatizanti, priatelia. Bývalý minister vnútra SR Roman Mikulec sa rozhodol, že rezort nebude financovať náš časopis Svedectvo a súčasné vedenie rezortu zrejme nedopatrením rozhodnutie bývalého vedenia MV SR nezrušilo. Preto aj naďalej sme odkázaní na Vašu pomoc, bez ktorej vydávanie Svedectva nie je možné zabezpečiť. Výšku štátnej dotácie síce súčasná vláda vrátila na úroveň pred vlády Igora Matoviča, ibaže stále zostáva v platnosti zákaz financovať z nej aj vydávanie Svedectva. Znovu sa obraciame na Vás s prosbou, vyhladať vo Vašom

okolí potenciálnych sponzorov nášho časopisu. Ak nebude vychádzať, akoby sme stratili nástroj prezentácie vlastného jestvovania. Azda neprajníci by sa tomu aj potešili. Veríme však, že sa nájdú podporovatelia ideálov, za ktoré sme trpeli, a ktoré hodláme aj naďalej chrániť a obhajovať. Záujemcovia o pomoc pre naše Svedectvo môžu poslať svoj príspevok na číslo účtu: **SK74 3100 0000 0040 0012 8109**, alebo sa kontaktujte na tel. čísle: 02-52 63 81 56.

Darcom úprimne ďakujeme.
Vedenie PV ZPKO a časopisu Svedectvo

Aj mladiství museli súhlasiť s režimom

V roku 1950 bolo na zámku v Hlohovci internovaných 24 mladistvých, posledný z nich, **Mirko Tuchyňa**, nás opustil 25. októbra tohto roku. Usiloval sa, aby pamiatka na obeť totalitného režimu neupadla do zabudnutia, preto inicioval a aj zaplatil zhotovenie pamätnej tabule, ktorú v roku 1999 umiestnili na múre hlohoveckého zámku. Pre rekonštrukčné práce museli tabuľu odstrániť a zdalo sa, že navždy. Opäť zásluhou Mirka Tuchyňa bola tabuľa reinstalovaná v roku 2022 a jej znovuoživenie sa sám zúčastnil.

„Kvôli zakonšpirovanosti sme sa nepoznali a ani sme nevedeli názov hnutia“, prihovaril sa vtedy prítomným. Objasnil, že v skupine boli traja, pomáhali pri rozširovaní letákov s protikomunistickými heslami. Ukázalo sa, že patrili do hnutia Biela légia, ktorého cieľom bola porážka komunizmu a obnova slovenskej štátnosti. Hnutie vzniklo v novembri 1948, jeho zakladateľmi boli Albert Púčík, Jozef Vicen, Anton Tunega a Jozef Mikula.

Mirko Tuchyňa bol členom našej organizácie od jej založenia. Česť jeho pamiatke!

PRIPOMÍNAME

Úradné hodiny v kancelárii Predsedníctva PV ZPKO v Bratislave na Obchodnej ulici č. 52 sú **v pondelok a v stredu od 9.00 hod. do 12.00 hod.**

Upozorňujeme našich členov, že mimo úradných hodín sa telefonicky nedovoľujú do kancelárie Predsedníctva PV ZPKO.

**VYŠŠÍ VOJENSKÝ SOUD
PŘÍBRAM**

Toto rozhodnutí nabylo právní moci

dne 6. března 1991

v Příbrami 12. 3. 1991

Za správnost *Baš!*

OPIS

Rtv 62/90

U S N E S E N Í

Vyšší vojenský soud v Příbrami rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 6. března 1991 podle zák.čís. 119/90 Sb. o soudní rehabilitaci, t a k t o :

Ustanovením § 2 odst. 1 písm. c) zák.čís. 119/90 Sb. byl zrušen rozsudek státního soudu v Praze ze dne 1.4.1952, sp.zn. 4 Ts I 22/52, jímž byl obviněný voj. Pavel Šebök, nar. dne 28. 8. 1930 ve Štítínku, okr. Rožnava, odsouzen pro trestný čin podle § 78 odst. 1 c), 2 a) zák.čís. 86/50 Sb. k trestu odnětí svobody v trvání 15 let nepodmínčně, k peněžitému trestu ve výši 20 000,-- Kčs, ztrátě čestných práv občanských na 10 let a konfiskaci celého jmění.

Současně byla zrušena další rozhodnutí v téže trestní věci, která na zrušená rozhodnutí obsahově navazovala a to k datu, kdy byla vydána.

Podle § 2 odst. 2 zák.čís. 119/90 Sb. se trestní stíhání obviněného Pavla Šeböka pro skutek kvalifikovaný jako trestný čin podle § 78 odst. 1 c), 2 a) zák.čís. 86/50 Sb.

z a s t a v u j e .

O d ů v o d n ě n í :

Podle § 2 odst. 2 cit.zák. o účasti odsouzeného na soudní rehabilitaci rozhodne soud i bez návrhu.

Jelikož soud shledal, že odsouzený Pavel Šebök je v této trestní věci účasten soudní rehabilitace, deklaroval, že dřívější soudní rozhodnutí byla zákonem zrušena a trestní stíhání odsouzeného podle § 2 odst. 2 cit.zák. zastavil.

Poučení: Proti tomuto usnesení lze podat stížnost do 3 dnů ode dne oznámení k Nejvyššímu soudu - vojenskému kolegiu ČSFR v Praze ve čtyřech vyhotoveních prostřednictvím podepsaného soudu. Stížnost má odkladný účinek.

V Příbrami dne 6. března 1991

Předseda senátu
podplukovník

JUDr. František K n o l l, v. r.

Za správnost vyhotovení:

Baš!